

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 302/2018-19

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 5. septembra 2018 predbežne prerokoval sťažnosť spoločnosti [REDACTED], [REDACTED], zastúpenej advokátskou kanceláriou Roman Kvasnica a partneri s. r. o., Žilinská cesta 130, Piešťany, konajúcej prostredníctvom konateľa a advokáta JUDr. Roman Kvasnica, vo veci namietaného porušenia jej základného práva podľa čl. 20 ods. 1, čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 5 Cdo 107/2016 z 21. júna 2017 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť spoločnosti [REDACTED],
o d m i e t a pre zjavnú neopodstatnenosť.

O d ô v o d n e n i e :

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 8. septembra 2017 doručená sťažnosť spoločnosti [REDACTED] (ďalej len „sťažovateľka“), ktorou namietala porušenie základného práva vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len

„dohovor“) uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 5 Cdo 107/2016 z 21. júna 2017 (ďalej len „uznesenie najvyššieho súdu“).

2. Z obsahu sťažnosti vyplýva, že sťažovateľka sa podanou žalobou na Okresnom súde Piešťany (ďalej len „okresný súd“) domáhala určenia vlastníckeho práva k nehnuteľnostiam v katastrálnom území [REDAKOVANÉ]. Podaný návrh odôvodnila tým, že je vlastníkom stavby skleníka, ktorý bol postavený v roku 1996 na pozemku, ktorého určenia vlastníctva sa domáhal a ktorý v čase výstavby patril Slovenskému pozemkovému fondu (ďalej len „SPF“). Podľa sťažovateľky predmetný pozemok patril dlhé desaťročia jeho právnenému predchodcovi, konkrétne [REDAKOVANÉ] (ďalej len „[REDAKOVANÉ]“) a v roku 1993 bol spolu s ďalšími pozemkami patriacimi pod uvedený štátny podnik prevedený pod SPF, ktorý na stavbu skleníka udelil [REDAKOVANÉ], súhlas. Sťažovateľka ďalej v konaní pred všeobecnými súdmi argumentovala, že v súlade so zákonom č. 92/1991 Zb. o podmienkach prevodu majetku štátu na iné osoby v znení neskorších predpisov v spojení s príslušnými ustanoveniami Obchodného zákonníka došlo k výmazu štátneho podniku [REDAKOVANÉ], následkom čoho prešli všetky práva a záväzky zrušeného štátneho podniku priamo na sťažovateľku. Sťažovateľka zároveň v konaní poukazovala na to, že predmetný pozemok bol pod SPF prevedený spolu s ostatnými pozemkami patriacimi do poľnohospodárskeho fondu ešte v roku 1993, keď bol vedený ako záhrada a napriek skutočnosti, že v roku 1996 bol zastavaný stavbou spomenutého skleníka, a teda z neznámych príčin nebol tento druh pozemku zmenený na zastavané plochy a nádvoria, keďže okrem stavby spomínaného skleníka je pozemok oplotený betónovým oplotením a ponad pozemok vedie parovodné, resp. teplovodné potrubie.

3. Okresný súd sa nestotožnil s argumentáciou sťažovateľky a rozsudkom sp. zn. 4 C 550/2008 z 5. februára 2015 žalobu zamietol. Proti tomuto rozsudku súdu prvého stupňa podala sťažovateľka odvolanie, o ktorom rozhodol Krajský súd v Trnave (ďalej len „krajský súd“) rozsudkom sp. zn. 11 Co/317/2015 z 28. októbra 2015 tak, že odvolaním napadnutý rozsudok okresného súdu potvrdil.

4. Krajský súd zhrnul svoje odôvodnenie v podstatnom takto: «Prvostupňový súd správne aplikoval ust. § 2 ods. 1 zákona č. 307/1992 Zb. v znení účinnom do 31.03.2000, na základe čoho posudzoval, či sporný pozemok [REDACTED], v tom čase zapísaný ako záhrada o výmere [REDACTED], tvorí poľnohospodársky pôdny fond, a teda či sa vzťahujú ustanovenia zákona č. 229/1991 Zb. o úprave vlastníckych vzťahov k pôde a inému poľnohospodárskemu majetku. S poukazom na definíciu poľnohospodárskeho pôdneho fondu, ako je uvedená v § 2 ods. 1 zákona č. 307/1992 Zb. v rozhodnom znení, je súd toho názoru, že v prípade pôvodnej parcely [REDACTED] - záhrada o výmere [REDACTED], sa jednalo o pozemok, ktorý v čase uzavretia delimitačného protokolu zo dňa 21.05.1994, patril do poľnohospodárskeho pôdneho fondu a stavba skleníka nebránila jeho poľnohospodárskemu využitiu. Obdobne to platí aj pre prípadné parovodné či teplovodné potrubie vedúce ponad uvedený pozemok, a takúto prekážku zároveň nepredstavuje ani betónové oplotenie pozemku. Je nesporné, že v čase podpísania delimitačného protokolu bol pozemok evidovaný v katastri nehnuteľností ako záhrada, tvoril poľnohospodársky fond a mohol teda byť predmetom vydania v zmysle zákona č. 229/1991 Zb. Označenie druhu pozemku (kategórie) v evidencii, určuje jeho príslušnosť k poľnohospodárskemu pôdnemu fondu. Pôdnym fondom rozumieme súbor pozemkov, ktoré sú k dispozícii určenému užívateľovi, alebo na príslušné účelové užívanie. O tom, či je konkrétny pozemok súčasťou poľnohospodárskeho pôdneho fondu, svedčí doklad z evidencie nehnuteľností a platí pravidlo, že zápis v evidencii je záväzný, pokiaľ sa nepreukáže opak (§ 70 zákona č. 162/1995 Z. z. o katastri nehnuteľností). ...

Súd prvého stupňa vo veci správne aplikoval ust. § 6 ods. 1 a 2 zákona č. 111/1990 Zb. o štátnom podniku, pričom sa možno stotožniť s jeho záverom, že majetok, s ktorým jednotlivé štátne podniky hospodárili, nebol v ich vlastníctve, ale sa jednalo o vlastníctvo štátu a štátne podniky mali iba právo tento majetok držať, užívať ho a nakladať s ním. Z uvedeného súčasne vyplýva, že zápis vlastníckeho práva právneho predchodcu navrhovateľa, ako je uvedený na predloženej [REDACTED] zo dňa 28.07.1993 pre [REDACTED], v časti vlastníka nie je správny, resp. nebol v súlade s § 6 ods. 1 zákona č. 111/1990 Zb. v rozhodnom znení. Predmetná parcela nemohla byť vo vlastníctve právneho predchodcu navrhovateľa ale iba v jeho správe, ako o to napokon svedčí aj zakladacia listina štátneho podniku [REDACTED] z 20.12.1990 vydaná Ministerstvom

zdravotníctva SR (č.l. 104). V časti [REDAKOVANÉ] tejto zakladacej listiny, označenej ako majetok štátneho podniku pri jeho založení sa totiž uvádza, že štátny podnik [REDAKOVANÉ] hospodári s majetkom v celospoločenskom vlastníctve, ktorý tvoria veci a majetkové práva zverenému v evidovanej hodnote k 31.12.1990 zrušenej štátnej hospodárskej organizácie [REDAKOVANÉ], ktorej práva a záväzky preberá založený štátny podnik. Tomu zodpovedal aj zápis uvedený v predloženom výpise z evidencie nehnuteľností zo dňa 14.04.1992, podľa ktorého je v kolónke [REDAKOVANÉ] (meno vlastníka) uvedené [REDAKOVANÉ].

Pokiaľ by vlastnícke právo k predmetnej parcele, malo následne prejsť na navrhovateľa v rámci privatizácie, v zmysle zákona č. 92/1991 Zb., povinnou obligatórnou náležitosťou privatizačného projektu, by muselo byť vymedzenie majetku určeného na privatizáciu, a to v prípade nehnuteľností tak, aby mohol byť vykonaný vklad vlastníckeho práva do katastra nehnuteľností. Vymedzenie nehnuteľností, určených na privatizáciu, by tak muselo byť určité nielen z hľadiska splnenia náležitostí uvedených v § 19 ods. 3 zákona č. 92/1991 Zb. účinného v čase schválenia privatizačného projektu, zákona č. 253/1991 Zb., ďalej zákona č. 162/1995 Z.z., ale aj z hľadiska § 37 a § 39 Občianskeho zákonníka.»

5. Proti rozsudku krajského súdu podala sťažovateľka dovolanie, ktoré najvyšší súd napadnutým uznesením odmietol. Sťažovateľka považuje uznesenie najvyššieho súdu za arbitrárne, ktoré má za následok porušenie jej označených základných práv. Najvyššiemu súdu vyčíta, že nedal odpovede a nijak sa nezaoberal namietanými základnými vadami v rozhodnutí odvolacieho súdu. Sťažovateľka v tejto súvislosti argumentuje: «Arbitrárnym rozhodnutím Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, ktorým odmietol dovolanie sťažovateľa proti arbitrárnemu rozsudku Krajského súdu v Trnave, ako súdu odvolacieho, ktorým bolo potvrdené tiež arbitrárne rozhodnutie Okresného súdu Piešťany, ako súdu prvej inštancie, neposkytol dovolací súd súdnu ochranu vlastníckemu právu sťažovateľa, rozhodol tak, akoby súčasťou platných právnych predpisov v roku 1994 (t.j. v čase údajnej delimitácie pozemku dňa 21.5.1994) neboli tieto právne predpisy:

- Štatút [REDAKOVANÉ], schválený uznesením vlády Slovenskej socialistickej republiky č. 23 z 21.1.1981, registrovaný v čiaske zbierky zákonov číslo

17/1981 na strane 384, publikovaný vo Vestníku Ministerstva zdravotníctva Slovenskej socialistickej republiky č. 4/1981, resp. v ústrednom vestníku SSR č. 10/1981;

- Zákon č. 20/1966 Zb. - o starostlivosti o zdravie ľudu v platnom znení;

- Vyhláška Ministerstva zdravotníctva Slovenskej socialistickej republiky č. 15/1972 Zb. - o ochrane a rozvoji prírodných liečebných kúpeľov a zdrojov, ktorá bola zrušená až Zákonom č. 538/2005 Z.z. od 1.1.2006;

a akoby v právnom poriadku Slovenskej republiky nemal vlastník veci právo na ochranu vlastníctva, resp. akoby nemal právo očakávať, že súd rozhodujúci v jeho veci pozná právo (*iura novit curia*) a rozhodne podľa práva (Ústavný súd SR, I. ÚS 390/2008), čím touto sťažnosťou napadnuté rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky priamo zasiahlo do práva sťažovateľa na súdnu ochranu (čl. 46 ods. 1 ústavy), spravodlivý súdny proces (čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd) a do práva sťažovateľa vlastníť majetok (čl. 20 ods. 1 ústavy)...

Všeobecné súde v konaní o určenie vlastníckeho práva sťažovateľa ku pozemkom, nachádzajúcim sa v rozhodnom období [REDAKOVANÉ], rozhodli tak, ako by táto právne významná skutočnosť, určená právnym predpisom, neexistovala, resp. nemala žiaden právny význam. Navyiac, takýto postup, ktorým všeobecné súde opomenuli aplikovať na vec sa vzťahujúcu právnu normu, nijak súde neodôvodnili, čím zaťažili konanie takými základnými vadami, ktoré vyústili do justičného omylu.

Právne predpisy platné od 31.7.1981 až do nadobudnutia pozemkov žalobcom v privatizácii, znemožnili a znemožňovali aj do budúcnosti, aby pozemky nachádzajúce sa vo [REDAKOVANÉ] patrili do poľnohospodárskeho pôdneho fondu, pretože právne predpisy znemožňovali využitie týchto pozemkov na poľnohospodársku výrobu, vzhľadom ku tej skutočnosti, že predmetný pozemok (v tom čase išlo o jednu parcelu) sa od 31.7.1981 nachádzal (a trvalo to aj v rozhodnom období) vo [REDAKOVANÉ].

Táto právna skutočnosť, daná a určená právnymi predpismi (najmä uznesením vlády Slovenskej socialistickej republiky z 21.1.1981, č. 23, registrované v Zbierky zákonov číslo čiastky 17/1981 na strane 384, ktorým bol schválený [REDAKOVANÉ]), znemožňovala, aby predmetný pozemok tvoril poľnohospodársky pôdny fond, ako bol tento

definovaný najskôr Zákonom číslo 53/1966 Zb., a následne Zákonom číslo 307/1992 Zb., a aby mohol byť ako taký delimitovaný na Slovenský pozemkový fond, a to až do 31.03.2000, kedy už bol ale hmotnoprávne predmetný pozemok majetkom sťažovateľa.

Oba pozemky, ktoré boli predmetom konania, prvostupňový aj odvolací súd považovali nesprávne za pozemky patriace do poľnohospodárskeho pôdneho fondu a na tomto arbitrárnom závere založili svoje rozhodnutia.

Realita je však taká, že oba pozemky zo zákona do poľnohospodárskeho pôdneho fondu nepatrili a ani patriť nemohli, vzhľadom na ich právnymi predpismi určený status pozemkov, ktoré sa nachádzajú v právnymi predpismi definovanom [REDAKOVANÉ], a preto nemohlo byť s nimi nakladané podľa Zákona č. 229/1991 Zb. a nemohli tak byť delimitované na Slovenský pozemkový fond a ani vydané v zmysle zákona č. 229/1991 Zb.

Najvyšší súd Slovenskej republiky a tiež odvolací súd a súd prvej inštancie tak neposkytli v rozpore s článkom 20 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky ochranu porušenému vlastníckemu právu sťažovateľa.

Dovolací súd však dovolanie odmietol s tým, že nezistil takú vadu rozhodnutia odvolacieho súdu, ktorá by zakladala také zásadné nedostatky odôvodnenia, ktoré by svojou povahou, intenzitou, významom a právnymi následkami sa blížili k „justičnému omylu“ alebo za účelom zaistenia opravy základnej vady.

Dovolací súd tak nedal vôbec žiadnu odpoveď a nijak sa nezaoberal namietanými základnými vadami v rozhodnutí odvolacieho súdu, ktoré namietal v podanom dovolaní sťažovateľ tým, že s poukázaním na v rozhodnom období platné právne predpisy (uznesenie vlády Slovenskej socialistickej republiky z 21.1.1981, č. 23, registrované v Zbierky zákonov číslo čiastky 17/1981 na strane 384, ktorým bol schválený [REDAKOVANÉ]) zdôvodnil a preukázal, že oba sudy vychádzali pri rozhodovaní zo skutkového stavu, ktorý je (bol) vyvrátený platnými právnymi predpismi.»

6. V petite sťažnosti sťažovateľka žiadala vydať nález, ktorým by ústavný súd vyslovil porušenie označených základných práv podľa ústavy a dohovoru uznesením najvyššieho súdu, zrušil napádané uznesenie najvyššieho súdu, vrátil vec najvyššieho súdu na ďalšie konanie a priznal jej náhradu trov konania.

7. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd. Podľa čl. 127 ods. 2 ústavy ak ústavný súd vyhovie sťažnosti, svojím rozhodnutím vysloví, že právoplatným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom boli porušené práva alebo slobody podľa odseku 1, a zruší také rozhodnutie, opatrenie alebo iný zásah.

8. Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon.

9. Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa. Pri predbežnom prerokovaní návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto zákonného ustanovenia návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

10. O zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti v zmysle judikatúry ústavného súdu možno hovoriť vtedy, keď namietaným postupom orgánom štátu (súdu) nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi namietaným rozhodnutím a základným

právom alebo slobodou, ktorých porušenie sa namietalo, alebo z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť možno preto považovať tú, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistí možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, ktorej reálnosť by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (II. ÚS 101/03, IV. ÚS 136/05). Dôvodom na odmietnutie návrhu pre jeho zjavnú neopodstatnenosť je teda absencia priamej súvislosti medzi označeným základným právom alebo slobodou na jednej strane a namietaným konaním alebo iným zásahom do takéhoto práva alebo slobody na strane druhej.

11. Podľa č. 20 ods. 1 ústavy každý má právo vlastníť majetok. Vlastnícke právo všetkých vlastníkov má rovnaký zákonný obsah a ochranu. Majetok nadobudnutý v rozpore s právnym poriadkom ochranu nepožíva...

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho vec bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom...

12. Ústavný súd konštatuje, že podstatu sťažnosti tvorí námietka sťažovateľky, že konajúce sudy nesprávne vyhodnotili vykonané dokazovanie a v nadväznosti na túto vadu vec nesprávne rozhodli, pričom najvyšší súd nevykonal nápravu. Ďalšia podstatná námietka sťažovateľky smeruje k nedostatočnému odôvodneniu napádaných uznesení všeobecných súdov.

13. Z uvedených dôvodov ústavný súd skúmal obsah sťažnosti a uznesenia najvyššieho súdu (v spojitosti s predchádzajúcimi meritórnymi rozhodnutiami všeobecných súdov) v tom smere, či konajúcim súdom zvolená interpretácia právnych predpisov nebola

neodôvodnená až do takej miery, že by to mohlo mať za následok porušenie označených základných práv.

14. Ústavný súd konštatuje, že najvyšší súd reagoval na argumentáciu sťažovateľky ústavne akceptovateľným spôsobom, z napádaného uznesenia je zrejmé, na základe akých právnych predpisov rozhodol a akými úvahami sa spravoval, pričom tie zhrnul v závere napádaného uznesenia takto: *„Potvrdzujúce rozhodnutie odvolacieho súdu (v spojení s rozhodnutím súdu prvej inštancie) splňalo kritériá pre odôvodňovanie rozhodnutí v zmysle § 157 ods. 2 O. s. p. z hľadiska formálnej štruktúry a obsahovalo aj zdôvodnenie všetkých pre vec podstatných skutkových a právnych otázok, pričom odvolací súd sa náležitým spôsobom zaoberal aj odvolacou argumentáciou žalobkyne. Námietky dovolateľky v tomto smere predstavovali skôr vyjadrenie jej nespokojnosti s rozhodnutím odvolacieho súdu, ktoré ale bez ďalšieho nepostačujú na založenie existencie vady konania v zmysle § 237 ods. 1 písm. f/ O. s. p. Dovolací súd zdôrazňuje, že pri posudzovaní splnenia požiadaviek na riadne odôvodnenie rozhodnutia, správnosť právnych záverov, ku ktorým súdy dospeli, nie je právne relevantná, lebo právne posúdenie veci prípustnosť dovolania nezakladalo. Ustanovenie § 237 ods. 1 písm. f/ O. s. p. dávalo totiž odňatie možnosti konať pred súdom do súvislosti výlučne s faktickou procesnou činnosťou súdu, a nie s jeho skutkovým či právnym hodnotením veci zaujatým v napadnutom rozhodnutí. Právnym posúdením veci sa účastníkom neodnímala možnosť uplatnenia procesných práv v konaní v zmysle § 237 ods. 1 písm. f/ O. s. p. (R 54/2012, R 43/2003). Námietky žalobkyne, ktorými súdom vytyka, že na vec neaplikovali príslušné právne predpisy, resp. ich aplikovali nesprávne, sú otázky spadajúce výlučne pod právne posúdenie veci súdom (§ 241 ods. 2 písm. c/ O. s. p.), ktoré ako už bolo uvedené, nebolo spôsobilé založiť prípustnosť podaného dovolania v zmysle ustanovenia § 237 ods. 1 písm. f/ O. s. p. Súčasťou práva na spravodlivý súdny proces nie je právo účastníka konania, aby sa všeobecný súd stotožnil s jeho právnymi názormi, navrhovaním a hodnotením dôkazov (IV. ÚS 252/04). Prípustným dôvodom dovolania preto ani nemôže byť nesúhlas účastníka s výsledkom sporu v jeho neprospech. Súd v opravnom konaní nemusí dať odpoveď na všetky námietky uvedené v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú (podľa názoru súdu) podstatný význam pre rozhodnutie o odvolaní a zostali sporné alebo sú nevyhnutné na doplnenie dôvodov rozhodnutia súdu prvej*

inštancie, ktoré je predmetom preskúmania v odvolacom konaní (II. ÚS 78/05). Ako vyplýva aj z judikatúry ústavného súdu, iba skutočnosť, že dovolateľ sa s právnym názorom všeobecného súdu nestotožňuje, nemôže viesť k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti rozhodnutia odvolacieho súdu (napr. I. ÚS 188/06).

Dovolateľka ako dovolací dôvod uviedla aj ustanovenie § 241 ods. 2 písm. c/ O. s. p. (nesprávne právne posúdenie veci súdom). Prípustnosť dovolania podľa stabilnej judikatúry najvyššieho súdu ale nezakladalo (a účinky umožňujúce meritórny dovolací prieskum nevyvolávalo) to, že napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu (prípadne) spočívalo na nesprávnych právnych záveroch (viď najmä judikát R 54/2012, ale aj viaceré rozhodnutia najvyššieho súdu, napríklad sp. zn. 1 Cdo 62/2010, 2 Cdo 97/2010, 3 Cdo 53/2011, 4 Cdo 68/2011, 5 Cdo 44/2011, 6 Cdo 41/2011, 7 Cdo 26/2010 a 8 ECdo 170/2014). V dôsledku toho posúdenie, či odvolací súd (ne)použil správny právny predpis a či ho (ne)správne interpretoval alebo či zo správnych skutkových záverov vyvodil (ne)správne právne závery, prichádzalo do úvahy až vtedy, keď dovolanie bolo procesné prípustné, ale o taký prípad v danej veci nešlo, preto sa dovolací súd nemohol zaoberať obsahom dovolacích námietok žalobkyne.“

15. Ústavný súd vo vzťahu k tvrdeniu sťažovateľky o arbitrárnom posudzovaní veci samej konštatuje, že takéto tvrdenie sťažovateľky nemá oporu v odôvodnení napadnutého uznesenia (nad rámec ústavný súd dopĺňa, že ani v odôvodnení rozsudkov okresného súdu a krajského súdu), v ktorom sa najvyšší súd dôsledne vysporiadal so všetkými okolnosťami rozhodnými pre svoje rozhodnutie. Podľa názoru ústavného súdu najvyšší súd ústavne akceptovateľným a udržateľným spôsobom objasnil skutkový základ veci a aplikáciu právnej úpravy, ktorá nie je v rozpore s jej zmyslom a účelom. Nesúhlas sťažovateľky s uznesením najvyššieho súdu nemôže sám osebe viesť k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti tohto rozhodnutia a nezakladá ani oprávnenie ústavného súdu nahradiť jeho právny názor svojím vlastným. Ústavný súd nezistil žiadne ústavnoprávne vady napadnutého uznesenia najvyššieho súdu, ktoré by odôvodňovali zásah do namietaného uznesenia v súlade s jeho právomocami, a preto podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde sťažnosť odmietol z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti.

16. Ústavný súd neprisvedčuje ani námietke sťažovateľky týkajúcej sa nedostatočného odôvodnenia napadnutého uznesenia a uvádza, že sťažovateľka v tomto konaní dostala odpoveď na všetky podstatné okolnosti prípadu. V tejto súvislosti už ústavný súd uviedol, že všeobecný súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia. Preto odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo účastníka na súdnu ochranu, resp. právo na spravodlivé súdne konanie (m. m. IV. ÚS 112/05, I. ÚS 117/05). Z ústavnoprávneho hľadiska preto niet žiadneho dôvodu, aby sa spochybňovali závery napadnutého uznesenia najvyššieho súdu alebo rozsudkov všeobecných súdov, ktoré sú dostatočne odôvodnené a majú oporu vo vykonanom dokazovaní.

17. Namietané porušenie základného práva vlastníť majetok podľa čl. 20 ústavy videla sťažovateľka iba v záveroch napadnutého uznesenia najvyššieho súdu. Keďže ústavný súd nezistil porušenie základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, nemohlo dôjsť ani k porušeniu ňou označeného práva vlastníť majetok garantovaného čl. 20 ods. 1 ústavy.

18. Vzhľadom na uvedené skutočnosti ústavný súd rozhodol tak, ako to je uvedené vo výroku tohto uznesenia.

19. Keďže sťažnosť bola odmietnutá pre jej zjavnú neopodstatnenosť, ústavný súd nemohol rozhodovať o ďalších návrhoch sťažovateľky, ktoré sú viazané na skutočnosť, že sťažnosti bude vyhovené.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 5. septembra 2018